

ПИСМО ОТЪ СЕЛО

Мили Пенчо, получихъ твое-
то писмо и много се зарадвахъ.
Ти ми пишешъ, че въ града
било много хубаво и да дойда
тамъ, за да видя красиви нѣща.
Може да е хубаво тамъ, за-
щото е голѣмъ градъ, но и въ
нашето малко селце е много
хубаво. Сега е пролѣтъ. На
кждето и да погледнатъ очитѣ,
виждатъ се само зеленини и
цвѣтя, много цвѣтя — червени,
бѣли, сини! Полетата сж само
зеленина. До селото близо има
гора. Само да идешъ и да я
видишъ! По цѣлъ день въ нея
пѣятъ птички и огласятъ окол-
ността. А малки поточета съ
весела пѣсень скачатъ отъ ка-
мѣкъ на камѣкъ и отиватъ
къмъ полетата да ги напояватъ.
По мѣритѣ пасатъ стада, а
овчаритѣ свирятъ около тѣхъ
весели народни пѣсни. Сутринъ,
когато се събуждамъ, възду-
хътъ е само ароматъ, чувамъ

пѣснитѣ на птичкитѣ по дър-
ветата въ градинитѣ и ми е
весело, леко ми е на душата.
Колко пѣкъ е хубаво да иде
на ливадитѣ, да легна при топ-
ло слънце на тревата и да
дишамъ чистия ароматенъ пол-
ски въздухъ. За менъ моето
село е най-хубавиятъ кжтъ на
земята, не само защото е кра-
сиво тукъ, но и защото ми е
родно мѣсто. Хубаво е, Пенчо,
въ твоя градъ, хубаво е, защо-
то тамъ си роденъ, но азъ
тамъ бихъ се чувствувалъ не-
ловко и затворенъ. Азъ съмъ
дете на селото, на полето, на
цвѣтята и тревитѣ, селскитѣ
деца обичатъ да тичатъ на во-
ля, да бждатъ свободни като
горскитѣ птички и да сж весе-
ли като планинскитѣ поточета.
Ела тукъ да потичашъ и ти по-
тучнитѣ росни ливади.

Поздравлява те Тошо отъ с.
Данково.

Олга Попова